

Sundhedsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Odense 24. januar 2007

Kære medlemmer af sundhedsudvalget

Vi tillader os at sende vedlagte artikel fra den aktuelle udgave af Weekendavisen, som burde give stof til eftertanke for enhver i det forbudsramte EU.

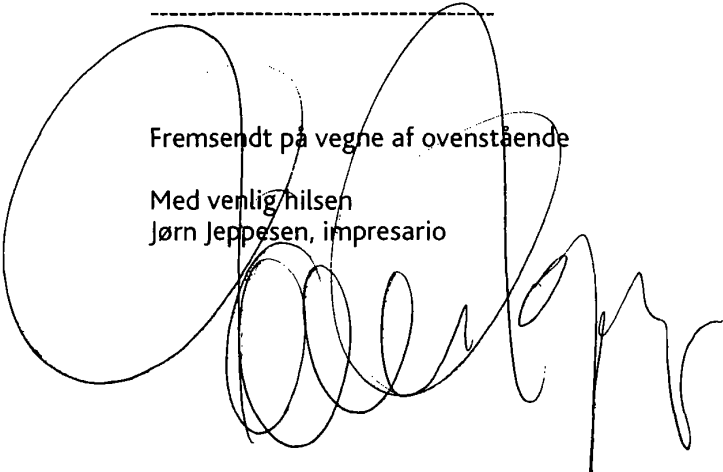
Forbudene stopper jo ikke kun ved Jeres snarlige rygeforbud, men bliver ved til folket forhåbentligt gør kraftigt oprør.

Med venlig hilsen

Liselotte K. Larsen
Kim Larsen (popsanger)

Fremsendt på vegne af ovenstående

Med venlig hilsen
Jørn Jeppesen, impresario

A large, stylized handwritten signature in black ink, which appears to be 'Jørn Jeppesen', written over the typed name and extending across the bottom of the page.

Civilisationskritik. Den geskæftige klasse står bag opbygningen af vores klynkende, infantile barnepigestat og må stoppes.

ADVARSEL!

Af **PERNILLE STENSGAARD**

NR. 03, 19. - 25. januar 2007

Simon Hills: Strictly no! How We're Being Overrun by the Nanny State. Mainstream Publishing 2006.

En eftermiddag i 2006 gav motor-cyklisten Simon Thompson langfingerforbandelsen (fuckfingeren) til et hastighedskamera, da han kørte hjem fra arbejde. Han kørte ikke for stærkt, men fik alligevel en bøde på 80 pund. Han påstod, hans gestus var rettet mod kameraet. Politiet mente, det var mod dem. Ikke at det bekymrede de store, stærke betjente selv. De havde set alt. Deres anliggende var, at en borger kunne have kikket i den retning i samme øjeblik. I bøden stod der: »Brugte fornærmelige håndbevægelser mod politiet for alles øjne i 3-4 sekunder«.

En illustrativ episode fra dagligdagen i barnepigestaten, *The Nanny State*, som den britiske forfatter og journalist Simon Hills både afskyr og frygter. Den er i færd med at æde hans land og opdrage dets indbyggere til at gøre, hvad der bliver sagt – af hensyn til deres egen sundhed og sikkerhed naturligvis. Episoden fortæller to ting: Hvor langt den geskæftige klasses indflydelse nu strækker, hvor sølle og kontrollerende den er parat til at være. Og at den stødende langfinger er blevet hverdagens vulgære signatur.

Det ene fører det andet med sig: det offentliges uinviterede invadering af folks liv og den forkælede, uforskammede og selvretfærdige opførsel, som betegner den umodne befolkning. Den er som et barn i hænderne på nanny.

Før Simon Hills voksede op og blev medredaktør på *The Times Magazine*, besatte han bygninger i Sydondon i firserne, læste medievidenskab, spillede gadeteater og lærte af Frankfurterskolen, at samfundsvidenskaberne bør være politisk frigørende. Som man nu skulle.

Han var en flink dreng i pagt med tiden og kunne være blevet et fremtrædende medlem af den geskæftige klasse, hvis ikke han havde fået absolut nok af Tony Blair og Londons borgmester, *nanny-in-chef* Ken Livingstone, og hærskaren af velmenende medopdragere ude i landet, der hver dag får nye ideer om, hvordan vi hurtigst muligt skaber et politisk korrekt Nirvana (og bruger nogle flere penge).

Hills er ikke den eneste, der har kastet sig ud i et sarkastisk og vanvittig morsomt orgie af raseri rettet mod disse selvsikre mennesker. For et par uger siden anmeldte *Weekendavisen* en anden humoristisk debatbog *Big Babies or: Why Can't We Just Grow Up?* i hvilken den britiske forfatter, kritiker og underviser på Cambridge Michael Bywater kaster sig edderspændt over den lallende infantilisering af voksne mennesker, han ser overalt – især i tv, aviser, reklamer og politik – som taler ned til folk, fordummer dem, udbytter dem, umyndiggør dem.

Målet er det samme. De kunne godt tænke sig at bestemme noget mere selv. De kunne godt tænke sig at standse dette tog, der med største selvfølgelighed buldrer hen over deres autonomi og dermed deres værdighed. De vil have genindført den politiske tilbageholdenhed, der tillod dem at ro kanoer og spise regnorm i deres egen barndom uden opsyn. Den samme frie og gyldne barndom, Ulrik Høy har efterlyst mange

gange her i avisen.

Simon Hills har hårrejsende nanny-eksempler kørende som et bånd nederst på hver eneste side. I alt 238 af typen: Politiet i Bath undlod at forfølge en tyv på en stjålet scooter, fordi han ikke bar hjelm og i så fald kunne komme til skade og sagsøge dem. Eller: St. James' katolske skole i Millom, Cumbrien, forbød forældre adgang til skolens område for at aflevere deres børn, fordi en elevs far blev ramt af døren til et klasseværelse og vandt 22.000 pund i erstatning. Eller: Personalet på ungdomsskolen i Derby er blevet bedt om at gå i hættetrøjer for at »udfordre stereotypen«, at alle hætteklædte er bøller.

De geskæftige ved bedre, sådan er det. Husk at tage hat på i solen! De har forrygende travlt med at overveje, hvilke ord befolkningen i fremtiden bør afstå fra at bruge, hvor meget frugt folk bør spise, hvordan de holder op med at ryge og underholdes »med mening« på pladser og i kommunale centre, hvordan børn bedst slankes og/eller opdrages til tolerante demokrater og små lommepsykologer, der løser kriser, de aldrig har hørt om.

De geskæftige planter skilteskove, bygger vejbumper, lukker befærdede gader for til gengæld at kvæle andre i kofanger-til-kofanger-trafik. De overvejer at indføre Kun Tre Drinks Reglen på barer. Hvorfor ikke? De har allerede kvalt rygning. Intet er for smalt eller privat at beskæftige sig med. Det gælder også i forskningen, der handler om alt, men bare aldrig er rettet mod nanny selv.

Barnepigestaten er grundlagt på en cirka tyve år gammel politisk korrekthed, og meget af dens DNA kender vi herhjemme. Der er ifølge Hills tale om en gennemtrængende etisk kode, der er lige så stærk som religionen i gamle dage.

Den føres frem under banneret *lighed* og kan derfor være svær at jorde for et pænt menneske, men bare tag at komme i gang! Der er tale om uhæmmet magtmisbrug og indtrængen på privat område, og uligheden stiger i virkeligheden, for barnepigerne efterlader sig en masse forkælede mennesker, der ikke er i stand til klare sig, fordi de fra barnsben har fået ret og ros og små kys på kinden.

Nannyerne er opfostret på en blanding af marxisme (model for de andre) og freudianisme (mig!) på universiteterne i 70'erne tilsat stormøder med drivende kedsommelige forretningsordener og ændringsforslag, så de sidste praktiske mennesker røg af i svinget af lutter fremmedgørelse.

»Folket« forsvandt. Sociologi og psykologi hittede. Senere kom også Frankfurterskolen, hvis tyske superstjerner bragte marxismen ind i den moderne verden via dialektisk filosofi, psykoanalyse, kritisk teori, kulturelle superstrukturer *and all that jazz*. Frankfurterskolen dyrkede og udvidede antagelsen om ofret. For eksempel kunne man nu forklare, hvorfor den britiske arbejderklasse ikke gad deltage i kampen for et socialistisk himmerige. De var sløvede og fremmedgjorte af at se *EastEnders* i fjernsynet.

Frankfurterskolen med følge lagde enhver borgerlig, kapitalistisk institution åben for enhver kritik, og fra dem udspringer radikal feminisme, kønscentre, institutter for bøssehistorie, sortes historie etc.

»De får de svar, de vil have. På den måde finder man ud af, at al Shakespeare handler om undertrykkelse af kvinder eller at Bibelen faktisk handler om race og køn,« citeres direktøren for Center for Cultural Conservatism i USA for at sige. Med Simon Hills velsignelse.

I dag sidder disse samfunds-kritikere på toppen. Og selvom folk aldrig har været rigere og sundere, er det stadig ikke godt nok for dem, for nogle mennesker er stadig fattigere end andre. Derfor må vi have mere godgørelse, flere græsrodde, flere menneskerettigheder, flere offentligt ansatte og flere penge.

Og vi må fortsætte med at operere med skurke, der står i vejen for ligheden og sundheden og sikkerheden, nemlig rygere, racister, sexister og kapitalister.

Simon Hills gennemgår konsekvenserne af barnepigestaten på det britiske skolesystem og konkluderer, at det har skadet mere end gavnet, fordi børn ikke har godt af generel medlidenhed og særstilling. Hvis børn i ghettoen Hamlet Towers klarer sig dårligt i skolen, er det ifølge nanny, fordi de er ofre for racisme, selv om asiatiske børn klarer sig bedre end de hvide i skolerne, og at det muligvis kunne skyldes en kulturel holdning til uddannelse, at det går så skidt for især muslimske børn.

Det kunne også være, fordi de britiske skolelærere er så hæmmede af kolonial skyld og almindeligt vestligt selvhad, at det lugter langt væk af svaghed, som straks udnyttes. Børn er børn, og de bliver værre, hvis det altid er synd for dem.

Nanny antager, at England fremfor at være en nation, der i århundreder har tilbudt muligheder for immigranter, i virkeligheden er en nation af fanatikere, der kun venter på en undskyldning for at hente deres fladpandede racistiske eller sexistiske side frem. Derfor må de vejledes.

Men det passer jo ikke, siger Hills. Sandheden er, at der efter terrorangrebet i juli 2005 og drabet på uskyldige mennesker, stort set ingen anslag har været, »alligevel bebrejdes vi for, at vi måske ville.«

Simon Hills er en læseværdig modstandsfigur, hvis forbitrelse er uden omsvøb og knivskarp. På den ene side er han som klassisk kulturkonservativ dødtæt af larm og lort og utydelig diktion i radioen, af leflende skater- og BMXtræf på Trafalgar Square, af Tate Moderns latterlige stabler af hvide papkasser.

På den anden side er han på tæerne i en yderst konkret og nutidig politisk kamp, der rækker helt ind i folks hjem og hjerne. Endda ind i deres barndomsminder og historie, som uden videre slettes bagud, når Pippis far ifølge svenske nannyer ikke længere må hedde negerkonge, og Agatha Christies *Ten Little Niggerboys* skal omdøbes.

Forfatterinderne er døde, nannyerne absolut levende og meget, meget grådige. I Danmark har regeringen, De Radikale, Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti besluttet at bruge 412 millioner kroner på at give Danmark et nyt image i udlandet. Sådant en historie ville stå i båndet nederst på en side i Simon Hills bog som et typisk eksempel på overfladisk nanny-snak og spild af penge.

KORREKTUR: FLEMMING GERTZ